

פרוטוקול מס' 92

מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
סיום ג', כט' בטבת תשל"א - 26.1.71, שעה 14.30

נכח:

חברי הוועדה:

י. ש. בן-מאיר - היו"ר
י. ארידור
ר. ארזי
ס. ביבי
מ. בן-פורת
ב. הלוי
ז. הרינג
א. עופר
ש. פרידמן
י. קורן

טוזמנים:

א. ידין - המסנה ליועץ המשפטי לממשלה

מוכירת הוועדה: ר. מלחי

רשמה: ח. ביתן

סדר היום:

(א) חוק לתיקון פקודת העדות
(מס' 9), תשל"ל - 1970.

(ב) חוק לתיקון פקודת החוק הפלילי
(מס' 33), תשל"א - 1970.

(010271)

אני פותח את הישיבה.

היו"ר י.ש. בן-סאיר:

(א) חוק לתיקון פקודת העדות (מס' 9)

סעיף 1

א. ידין:

שתי הפיסקאות הראשונות של הסעיף המוצע חוזרות מלה במלה על האמור בסעיף הקיים, ואני כשלעצמי הייתי מעדיף לא לחזור ולחוקק מחדש מה שכתוב מסילא בחוק הקיים, אלא רק להוסיף את פיסקה (3) שהיא החידוש כאן.

סעיף 31 הוא חלק מפרק בפקודת העדות המאפשר להגיש ראיות לבית המשפט על דברים שנעשו בגופים ציבוריים לא על-ידי שמביאים את העובדים עצמם בתור עדים המוסרים עדותם בעל-פה בפני בית-המשפט, כי אם על-ידי שלוקחים מהם תעודה בכתב ומגישים זאת לבית-המשפט. הצד השני רשאי תמיד לדרוש כי האדם עצמו יופיע בבית-המשפט והוא יכול לחקור אותו חקירה נגדית, כך שהגשת התעודה אינה דבר סופי. אולם ברוב הגדול של המקרים העדות על דברים אלה היא פחות או יותר טכנית, ושני הצדדים מסתפקים בהגשת התעודה בכתב, ואז אין צורך להזמין עדים, לתת להם לחכות ולבזבז זמנם. המקרים בהם נדרשים האנשים עצמם להופיע הם מעטים יחסית.

חידוש זה שהוכנס לחוק בערך בשנת 1956 מוגבל לתעודות של אנשים המנויים בסעיף 31 הקיים, והתברר שיש עוד מוסדות שרצוי לאפשר להם מתן עדות באותה הצורה, ועל כן מוצע כאן להסמין את שר המשפטים לקבוע, באישור ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, עובד גוף ציבורי אחר שהסעיף יחול עליו.

בסיכום הייתי מציע לקבל את החידוש שבפיסקה (3). רק באופן טכני הייתי מעדיף לא להעתיק שוב את כל הסעיף, כי אם רק לכתוב שבסוף סעיף 31 ייווסף: "ועובד מדינה...".

היו"ר י.ש. בן-סאיר: אפשר לכתוב "וכן עובד מדינה...".

א. ידין:

ברצוני להוסיף שאנו מכינים במשרד המשפטים חוק ראיות חדש שיכיל את הכל, וכאשר דיברנו על כך ראינו שאת ההסתדרות הציבורית, למשל, לא היה כל כך הכרח להוסיף בסעיף. לכן אני אומר עכשיו כי ייתכן שאחר-כך לא נזכיר אותה במפורש, כי אם נכלול אותה בהוראה הכללית. מפני זה הייתי מעדיף לא לחוקק את שתי הפיסקאות הראשונות מחדש, כי אם להשאיר את סעיף 31 הקיים כמות שהוא ולהוסיף לו את המוצע בפיסקה (3).

היו"ר י.ש. בן-סאיר:

ברצוני לשאול אם אין זה רצוי למחוק בכלל את האמור בפיסקאות (1) ו-(2) ולהשאיר רק את האמור בפיסקה (3), ואז יקבע שר המשפטים בתקנות מהו "עובד ציבורי" בחלק זה.

מנוסח הסעיף לא ברור אם מדובר בעובד קבע שר המשפטים בתקנות או בגוף ציבורי אחר שהוא קבע בתקנות. נראה לי שהנקודה היא מהו גוף ציבורי לענין זה.

א. ידין: אין מניעה לכתוב "עובד של גוף ציבורי".

ס. בן-פורת:

הייתי מציע להכניס לגוף החוק יושב ראש רשות מקומית, ולא להשאיר אותו לקביעה של שר המשפטים בתקנות. אם מצאתם לנכון לכלול את עובדי ההסתדרות הציבורית העולמית, היינו לא רק הגוף הנבחר והראש אלא גם העובדים, מדוע לא ייכלל בפיסקה (1) יושב ראש רשות מקומית?

ב. הלוי:

הייתי מקבל את הצעת החוק כמות שהיא, אבל לאחר ששמעתי את הצעתו של חבר-הכנסת בן-פורת אני מציע, בהמשך למחשבה זו ולאור דברי ההסבר, להוסיף: "עובד רשות ציבורית, עובד המוסד לביטוח לאומי ועובד כל גוף ציבורי אחר ששר המשפטים...".

א. עופר:
אני תוסך בהצעת חבר-הכנסת הלוי ואני אף מוסיף, שאם יש עוד אי-אלו דוגמאות נוספות לאלה הנזכרות בדברי ההסבר, נכניס אותן כבר עכשיו לגוף החוק, כך שלפחות למשך שנה-שנתיים לא יהיה צורך ששר המשפטים יבוא אלינו עם רשימה חדשה לאישור.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
הצעתי היתה למחוק את האמור בפיסקאות (1) ו-(2) ולכתוב: "בחלק זה, 'עובד ציבורי' - עובד של גוף ציבורי, ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, קבע בתקנות". איננו דואג לתקנות, כי אפשר להביא אלינו עוד לפני הגשת החוק את התקנות שיכללו את הכל, ושר המשפטים יחליט אם לכלול בהן את עובדי ההסתדרות הציונית העולמית.

ב. הלוי:
יוצא שהמדינה כפי שהיא מופיעה בחוק הקיים יורדת לדרגה של סתם גוף ציבורי. אני חושב שהיא הרבה יותר מאשר גוף ציבורי.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
העלתי את הצעתי, כי אחת מהשתיים: או שזה חוק מסגרת או שזה חוק מפורט. אין זה טוב שיהיה בחלקו חוק מסגרת, ובחלקו - חוק מפורט.

א. ידין:
באותה פקודה עצמה יש סעיף הנוקב בשם של מספר אנשים שנפניהם אפשר לתת תצהירים ואחר-כך באה קלאוזולה כללית שאפשר להוסיף עליהם. שתי הפיסקאות שהיושב ראש מציע למחוק קיימות מזה חמש-עשרה שנה, ולאור מחיקה זו צריך כאילו להסמיך את האנשים הנדונים מחדש בתקנות למרות שהוזכרו קודם לכן בחוק. מצד אחר אפשר, כמובן, ללכת בכיוון הפוך ולהרחיב את הרשימה בגוף החוק.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
אם אין התלהבות להצעתי, איני עומד עליה.

יש הצעה שהרהר בה פרופ' ידין ושאני מוכן לאמץ אותה האומרת כי אין צורך לחוקק מחדש את האמור בפיסקאות (1) ו-(2) הכתובות סמילא בחוק הקיים ואפשר להוסיף לסעיף 31 הקיים "וכן עובד ציבורי אחר...".

ב. הלוי:
המלה "וכן" אינה מתאימה כאן, כי היא כבר מופיעה לפני-כן בסעיף.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
אפשר לצרף את התוספת המוצעת ב(3) לסעיף 31 הקיים באמצעות ו' החיבור.

ס. בן-פורת:
אני רוצה להבחין בין יושב ראש רשות מקומית, שברור מיהו ושצריך לכלול אותו בגוף החוק, לבין עובדי רשות מקומית, ששר המשפטים יצטרך לבדוק מיהם בנואו להתקין את התקנות.

ס. ביבי:
אני מציע שהגופים המצורפים לא ייקבעו במסגרת תקנות אלא במסגרת תוספת כדי שמי שיעיין בחוק יראה את הכל לפניו, ולא יצטרך לטרוח ולבדוק בתקנות אילו גופים חדשים צורפו. זה לא ישנה מבחינת התוכן, והדבר יבוא לאישור ועדת החוקה, חוק ומשפט, אלא שיהיה בצורת תוספת ולא בצורת תקנות.

א. ידין:
בחוקים עם תוספות כתוב בדרך-כלל שאפשר לשנות את התוספת, לגרוע ממנה או להוסיף עליה. אפשר לכתוב "באישור ועדת החוקה, חוק ומשפט", ואם יש שינוי, זה יתפרסם שוב.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:
זה בדיוק מה שמציע חבר-הכנסת ביבי.

א. ידין:

ההצעות שהועלו מראות כבר שאין זה רצוי לספל בענין בצורה זו. נניח שתקבל הצעת חבר-הכנסת בן-פורת, ויושב ראש רשות מקומית ייכלל בגוף החוק. אם שר המשפטים יבוא מחר בבקשה להוסיף לתקנות גם עובדי רשות מקומית, תישאל השאלה מדוע יושבראש רשות מקומית כלול בגוף החוק, ואילו העובדים האחרים כלולים בתקנות או בתוספת. כך יוצא שיש מעין כלאיים - חצי מופיעים בגוף החוק, וחצי במסגרת ההוראה הכללית.

איני מתנגד להצעת חבר-הכנסת ביבי שהדבר יובא בצורת תוספת ולא בצורת תקנות, אם כי איני חושב שהדבר יקל על המעין בחוק, שהרי הוא יצטרך ממילא לברר מה השינויים והעידוכים של התוספת, כפי שהוא צריך לעשות כאשר יש תקנות.

א. אנקוריין:

אני תומך בהצעת החוק הנותנת את הסמכות לשר המשפטים ומשאירה עדיין את הקונטרול לווועדת החוקה, חוק ומשפט. אני מתנגד שבשלב הנכחי יבניס כל קטגוריה אחרת. ברצוני להזכיר לכם שבשעתו היה ויכוח גדול מאוד לגבי עובדי ציבור שהיה קשור עם הרחבת המושג "שוחד". משרד המשפטים הגיש תוספת די רחבה, ואני התנגדתי לכך, ובסופו של דבר קיבלנו במקום זאת פורמולה כללית, כי אם לא בזהגים כך נשאלת השאלה היכן קנה-המידה.

חבר-הכנסת בן-פורת הציע לכלול בגוף החוק יושב ראש רשות מקומית. לדעתי, הבעיה היא מהות העדות, ולא האדם שצריך לבוא למסור את העדות, ולכן אני מוכן להרחיב את היריעה ולהחיל את המעיק על עדות סכנית. אם בית המשפט מבקש, למשל, מהמשרד להביא תיק פסווייט, האם יש צורך שיבוא הסמל עצמו לבית המשפט לשם כך? די שהוא ישלח את התיק. זה ענין סכני שאין בו צורך בחקירת שתי וערב. מדוע מציעים לכלול כאן במפורש דווקא ראש רשות מקומית? ואם מדובר במנהל מחלקת הכספים או במזכיר העיר שצריכים למסור מסך, האם הם כן יצטרפו לבזבז יום שלם בבית המשפט? אם כן, הייתי מוכן להסתפק בהרחבת היריעה לעדות סכנית; כי הענין הוא לא חשיבות המשרה אלא העדות עצמה. לאור זה הייתי מבין לו משרד המשפטים היה קושר את הענין עם עדות סכנית.

י. ארידור:

מדובר ממילא רק במה שנרשם במסמך סכני, ולא בעדות מהותית.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:

בסעיף 32 לחוק העיקרי כתוב שזאת רק עדות סכנית.

א. אנקוריין:

על כל פנים אני תומך בקבלת המעיק כפי שהוא מנוסח בהצעת החוק, כי אני רוצה שתישמר לוועדה קונטרולה על כל דבר המובא לפניו, ולא להסתמך על דוגמאות.

ס. בן-פורת:

חבר-הכנסת הלוי מציע להוסיף "עובדי רשות מקומית", ויש ספק אם זה כולל ראש מועצה מקומית.

י. ארידור:

לדעתי, תגרום הצעת חבר-הכנסת בן-פורת למעטסת יתר, כי אם יושב ראש הרשות המקומית יהיה היחיד שמותר לו לתת תעודות, הוא יצטרך לחתום על כל התעודות הקשורות ברשות מקומית והוא יזמן בלי סוף להחקר בבית המשפט.

היו"ר י.ש. בן-טאיר:

יש שני סוגי הצעות: לעשות פירוט נוסף בסעיף, או להשאיר הכל לתקנות/לתוספת. אזניע את שתי ההצעות זו מול זו.

זאת כדי לפרוק מעצמו את חובותיו כלפי הילד, כי אם דווקא כדי לפלא אותו, משום שבנייתו אין הוא יכול לתת די אוכל לילדו והוא מקווה שבדרך זו יוכל להיטיב עמו. המקרים ש-186ב"כ מכווון אליהם הם מקרים שההורה או האפוטרופוס מנתק עצמו מהקטין.

פ. בן-פורת:
אין יכולה להתבטא פריקה עול זו, על-ידי כך שהאדם אומר כי נמאס לו לגדל את הקטין ואין לו בטה והוא מוסר אותו לשכנים שהם חשוכי בנימין כדי שיגדלו אותו?

א. ידוין:
אם הוא אומר שאינו רוצה לראותו ושאלו לו זכויות או חובות כלפיו, אני חושב שטעיה זה חל עליו.

היו"ר י. ש. בן-טאיר:
אני חושב שפריקת החובות או הזכויות יכולה להתבטא, למשל, בכך שהורה או אפוטרופוס מוסר את הקטין לאדם שרוצה להעבירו במקום מסויים. אם הוא גם משלם כסף להורה עבור זה, חל 186א"כ, ואם לאו, חל 186ב"כ.

פ. בן-פורת:
186ב"כ מציג סוג מסויים של מציאות, ומציאות זו בה פורקים ההורים את העול מעצמם יכולה בהחלט להתפשט. מאידך גיסא, אין הטעיה עונה על מצבים מסויים, בהם יש להצדיק את צעדם של ההורים כלפי הקטין, וצריך שתהיה להם אפשרות התגוננות. אני מבין שהוועדה אישרה עונש מאסר בטעיף 186א"כ, אבל היכן אפשרויות ההגנה? אפילו חרפה מה שעשה ההורה לכתוב בהגדרה, צריך לדעת לאפשר לו להגן על עצמו ולפרט מדוע עשה את מעשהו. אני מניח לפרט בלשון החוק את המקרים בהם יוכל להתגונן. יש חוקים כאלה, כגון חוק בטחון המדינה, שיש בהם הקלה ושאושרים כי מקרים מסויים יכולים להחשב כהגנה. כהגנה יכול האיש לומר, למשל, שמצבו הכלכלי והפסיכיאלי קשה, שהוא חולה, או שאין זה לטובתו של הילד שיימצא בבית. לאטמקט נוסף זה של המציאות אני רוצה לדאוג.

פ. ביבי:
גם אני חושב שטעיה זה אינו נשאר פתח למקרה של מסירת הקטין לבין משפחה כתוצאה ממצב כלכלי לא טוב. הערתי זאת בקריאה ראשונה, ובתשובתו אמר שר המשפטים כי אינו סבור שזה כך, אלא שהחוק אינו חל על מצבים כאלה. אולם, לדעתי, אין זה ברור מהטעיה עצמו.

שנית, בהקשר למקרים שקרו כבר אני סבור שצריך שתנועה כזאת של ילדים תהיה בפיקוחה של המדינה. איני יודע אם חוק הנוער (טיפול והשגחה) עונה על צורך זה במקרה של העברת קטין מרשות של הורה לרשות אחרת, ולי נראה שהחוק צריך לקבוע מכשיר שיאפשר למדינה לדעת/העברת הילד מרשות האפוטרופוסות הטבעית שלו אל אנשים אחרים. הדי התביעה לא תוכל תמיד להוכיח את קבלת התפורה לפי 186א"כ, ובעקבות זאת עלול האדם לצאת זכאי אם כי קיבל לפעשה תפורה כספית עבור מסירת הילד, ולכן נראה לי כי מה שחשוב אינו רק הוכחת קבלת התפורה אלא גם עצם העברת הקטין. אין המדינה יכולה להיות אדישה להעברת ילד מרשות לרשות, כמובן, במקרים שאין זה נעשה מתוך צורך חיוני, כגון מחלה ובמיוחד במקרים שההורה אינה לקרוב משפחה. אם לא נשים סכר או לא נפקח עין, עלול להתהוות מצב בו מועברים קטינים בלי אפשרות להוכיח תפורה, ואז נשאר המצב פרוץ - דבר שאינו רוצים בו.

היו"ר י. ש. בן-טאיר:
טעיף 186א"כ נדון כבר בוועדה.

פ. ביבי:
אני רואה שאין עדיין פרוטוקול מאותה ישיבה. איך, אם כן, התנהלה אותה. ישיבה? אני סבור שראוי הדבר להיות נדון מחדש.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:

גם אני כפוף איני יודע ברגע זה מה נאמר באותה ישיבה בהקשר לסעיף 186א', אבל אם חבר ועדה נעדר מישיבה ולו מהטעמים המוצדקים ביותר, אי-אפשר לפתוח כל פעם מחדש בדיון ופוזרחהם לקבוע.

פ. ביבי:

יש נוהג של רוויזיה, ואם הייתה החלטה לאשר את 186א' כמות שהוא, אנקש רוויזיה בהיותי חבר הוועדה שלא נכח באותה ישיבה.

א. ידני:

למעשה הסעיף כמות שהוא מספק את דרישתך, כי סעיף 186א' מכונן למקרה של עיסוק כספית, ו-186ב' - למקרה שאין תמורה כספית.

פ. ביבי:

אני רוצה שיהיה בדור כי אין החוק הל על תנועת ילד בתוך המשפחה ושפדונה תדע על תנועה כלשהי של ילדים.

פ. בן-פורת:

האם אתה רוצה להוציא בכלל קרובים ממשגרת זו? - לפשל, סבו של יוסלה? שוחמבר?

פ. ביבי:

לעניות דעתי, סעיף זה בנוסחו הנוכחי יכול לחול במקרים מסויימים על הורה שמסר ילדו לקרוב משפחה והוא אינו משאיר פתח להעברת ילד לרשות קרובי משפחה אם האם חולה, לפשל. אני מכיר מקרה שהורים שמצבם לא היה כל כך גרוע שלחו את בנם לקרובי משפחה בחוץ-לארץ, כי לאלה לא היו ילדים ורפת חיייהם הייתה הרבה יותר טובה.

י. ארידור:

אם כן, מדוע לא יחול על החוק על מקרה כזה?

פ. ביבי:

אבל יש מקרים אחרים בהם מצב המשפחה גרוע, ועל כן גר הבן אצל סבתו, וזו מחנכת אותו.

א. ידני:

לשם זה הכנסנו את ענין האימוץ.

פ. ביבי:

אין זה אימוץ.

אני סבור שאנו צריכים לדעת מה היקף העבחה קטינים עד כה ומה הדין לגביהן. הרי מדובר בילדים, ולא בסחורה שנמכרה ואיננה. אנקש את נציגי משרד המשפטים להביא לפנינו נתון זה.

א. אנקוריין:

מבלי ששמעתי את הוויכוח שהתנהל סביב סעיף 186א', הסעיף נראה לי, ואם להגדיר את הדברים בצורה פשוטה, הייתי אומר שמדובר בו על מספר בקטינים. הדבר מדוייק ופלא. אני מכיר מקרה של משפחה בה האשה מקבלת התקפות טירוף מזמן לזמן, והבעל צריך להכניסה לבית-החולים. אחותו שמצבה טוב ושגם לה יש ילד לקחה את הילד אליה פמש מעריטתו וגידלה אותו עד שהתגייס לצבא. הילד התקשר לדודתו אף יותר מאשר להוריו והיה פמש כבן באותה משפחה. מובן שזה כאב לאב שבנו יצא מרשותו, אבל הוא קיבל זאת באהבה פשוט שידע שהדבר מציל את הילד. אני שואל מה יהיה הדין במקרה כזה לפי סעיף 186ב'. אני חושש - איני אומר זאת בפאת האחוזים - שבמקרה כזה האב הוא על סף הפעשה הפלילי, כי הוא הורהו של הילד והוא מסר אותו לפי שאינו הורהו לא לצמיתות ולא לשם אימוץ, ואז מתרכז הענין כולו סביב השאלה אם עשה את הפעשה מתוך כוונה לפרוק חובותיו או זכויותיו כלפי הבן. במקרה שהבאת לפניכם נעשה אמנם הדבר בליית ברירה, אבל ההורה רצה לפרוק מעצמו את חובותיו או זכויותיו כלפי הבן. מקרה זה, שאני מכיר אותו מקרוב, הוא ההיפך הגמור מהמקרה הפלילי, ובכל זאת חושש אני שהוא כמעט בכלל ב-186ב'.

א. אנקורדיון:

הרחבתי את הדיבור על הפקדה הנ"ל, כי באופן עקרוני אני תומך בדעיון שהסעיף בא להביע, אבל בסעיף בצורתו הנוכחית איני חושב שאני יכול לתמוך.

היו"ר י.ש. בן-פאיר: גם אני בדעה שהסעיף אינו ברור די צורך והוא דורש הבהרה. לטענה כל נוסח כולל יותר רק יכניס אותנו לסבכים. חשבתי על הנוסח: "תהיה זו הגנה טובה אם הגבר נעשה לטובת הילד", אלא שזה נוסח רחב מדי משום שהוא בכל זאת פותח פתח, ועל כן עדיף אולי לצמצם את סעיף 186ב' על-ידי שני סוגים: סייג אחד שהקטין הועבר לקרוב משפחה - ובצטרף להגדיר "קרוב" - וסייג אחר שהדבר נעשה לטובת הקטין, ושני הסייגים אקומו לטייבים. אני תולך לפי הכלל שאסור להוציא ילד משפחתו, אולם צריכים להיות יוצאים מן הכלל.

פ. בן-פורת: מה במקרה שכן המשפחה נמצא בחוץ-לארץ ושולחים לשם את הקטין?

היו"ר י.ש. בן-פאיר: יש פסק-דין בענין זה ונקבע שלהוציא ילד יהודי מישראל זה אינו לטובת הילד.

ב. הלוי: - לא תמיד.

היו"ר י.ש. בן-פאיר: יכולים להיות גם יוצאים מן הכלל.

ז. הרינג: לא הייתי מקבל את הקריטריון של קרובים, כי יש קרובים ויש קרובים, וכבר שמענו וקראנו שהיתה קבוצה בין קרובים על חשבון הקטין. לצערנו, היו מקרים בהם נעשו מעשים די חמורים על-ידי קרובים, ולכן לא הייתי מכניס קריטריון זה. כיוון שהמלה "לפרוק" עדיין אינה מצביעה על עבירה אני מציע לכתוב "לפרוק מתוך מגמה להזיק לקטין או תוך גרימת נזק לילד", ואם הצעה זאת לא מתקבלת, השאלה היא אם אין זה רצוי להביא היתר של קצין טעור במקרים אלה.

י. קורן: אני חושב שחוק זה בעתו, אלא שאנו נוקטים צעדים כאלה שהם בבחינת תפסת פרוכה לא תפסת. החוג הפרוציאלי שבו מדובר הוא החוג החלש שמצבו הכלכלי אינו טוב, וכפי שאמר חבר-הכנסת בן-פורת, יש כל כך הרבה סיבוכים וסיבות שאינן נראות לעין שאין אפשרות להטיל את החוק באופן אבסולוטי, בלי סיון המצבים השונים וכלי התחשבות בהם. אם כן, לדעתי החוק אינו קולע למטרה, הוא פוגע גם במי שצודק וקובע מפרגת אחידה שאינה נותנת מנוח גם במקרים צודקים. בדברי ההסבר מוזכרים מקרים שהסעיף אינו מכוון להם, אבל זה צריך לבוא לידי ביטוי בהצעת החוק.

לדעתי, אם רוצים לפתור את הבעיה, מן ההכרח לקבוע צורה לענין העברת קטינים, ואני מציע לכתוב כי ענין זה צריך להיות בידיעתו של מוסד כלשהו, בדיוק כפי שהבטחנו לגבי אימוץ.

היו"ר י.ש. בן-פאיר: אני מבין שאתה מתקרב להצעתו של חבר-הכנסת הרינג לכתוב "באישור קצין

טעור" או משהו מעין זה.

י. קורן: - או בית משפט.

א. יריג: בדרך זו אתה יוצר אימוץ מפדרגה שניה, והשאלה היא אם אתה רוצה בזה.

א. עומר: האם לא דין בסעיף 186א'?

י. סורן:
הייתי רוצה כמנסד חזק יותר מהמוסד
של קצין מעד. באימוץ דיברנו על בית
משפט, ואני סבור שאם אמנם רוצים לפתור את הבעיה, פתרון ההצמדה למוסד
מסויים יצמח נטיה זו של מסחר בקטינים. אני מצטרף לדברי חברי אחרים
כי צריך להיות בלתי צחוק שבמקרים סבירים יש הגנה.

היו"ר י.ש. בן-מאיר:
נמשיך את הדיון בענין זה בישיבה הבאה
בה יידון החוק. לישיבה הבאה אני מציע
להזמין את ראש האגף לענייני ילד ונוער של משרד הפעד.

הישיבה נבעלה בשעה 16.00.